

glasno jo poklicati iz teme;
 nekaj mu zavrta po možganih,
 nekaj ga zabode izpod srca,
 hipno se pojavi misel v glavi,
 da je morda le ga zapustila
 zdaj prijateljica dobra, zvesta —
 da jo je izgubil za vse čase.
 Pride tužna misel pa odprhne.
 Kajti že mu zašumi v ušesih
 znana pesem, pesem bele Vile,
 čarov polna pesem o Svobodi,
 pesem, ki prežene vsako tugo,
 ki naveže nase vsako misel
 in mogočno dvigne koprnenje.
 Vitez spet zasliši znano pesem —
 ki mu zakipi, lahko je njemu
 pri tej priči v srcu, v glavi, v udih
 in že dirja bliskom proti gozdu
 iz temine nočne v prvo zarjo.

(Dalje prihodnjič.)

Vampir.

„Nocoj, nocoj, te srce moje kliče!“
 Zaklical komaj sem, in črn vampir
 prifrftal je k meni: „Ves večer
 po grobih gnile sem sesál mrliče,
 zdaj bom sesál pa tvojo mlado kri!“
 In v strahu videl tvoje sem oči,
 in sikajoče kače tvojih las
 so v hipu vsule se čez moj obraz.
 In z vsemi kačami se v mé vsesál je
 in od krvi pijan se mi režál je:
 „Ko ti o njej presanjaš vse noči,
 se njeno srce z drugim veseli!“
 In celo noč, do vzhoda zore blede,
 je šepetal peklenske te besede.

A. Gradnik.